

Stripfiguren in beeld: van Moeder en Kind tot de Allegorie van de Dood

Geo Verbanck beeldhouwde verschillende keren het thema Moeder en Kind (1928, 1947). De geboorte van zijn kinderen Robert (°1911), Julienne (°1915) en Karel (°1922) brachten ook in zijn werk een grote vreugde.

Het gelukkige gezin in een hoopvolle tijd. Het is een thema dat je ook bij de dichter Maurice De Doncker (1903-1966) aantreft (3):

O blozend wezen dat mijn liefde hebt wijd,
bij zorg mij met het lichten van uw lach verblijdt
en richting geeft aan 't streven van mijn leven :
mijn zoon, gij die mijn armoe en mijn rijkdom zijt.

De dodenlijst aan de Dendermondsesteenweg is gevat in twee beeldengroepen. Links de opkomst van het gelukkige gezin. Rechts de ondergang.

Lezen wij de beelden zonder tekst als een stripverhaal van boven naar onder.

Links bovenaan een vrouw en een jongeman. De vrouw in de weelderigheid van het leven. De handen kuis over het lichaam. De man biedt zijn hand in vertrouwen aan. De andere hand over haar schouder. Verloofden.

Daaronder in omgewisselde positie man en vrouw. Rijper. Een kind in hun midden.

De moeder ten slotte heeft een tweede kind op de arm. Het is een meisje. Aan een oplettende jongen leest zij voor uit een boek.

De beeldengroep rechts van de namenlijst opent direct. De gevallen vader of zoon. Het beeld herinnert sterk aan de allegorie op het graf van Bertha-Emma Autrique (1886-1938), de vrouw van Geo Verbanck, op de Westerbegraafplaats (1938). (4)

De oorzaak lezen we in het volgende beeld: soldaten in kersvers uniform.

Tot slot een hard beeld. Op de arm van de moeder rust een derde kind. Ondertussen is het meisje opgegroeid. Van de man noch het jongetje geen spoor meer. In hun plaats het lelijke masker van de Dood.

De kunstenaar Geo Verbanck heeft zich in deze beeldengroep uitermate met zijn onderwerp geïdentificeerd. Verbeeldt hij hier zijn eigen kinderen? Het meisje in het laatste beeld op wiens hoofd de moeder beschermend haar hand legt, doet denken aan 'Zonnebloem' (1925). Het onbezorgde ouderpaar met kind aan 'Het Gezin'.

Het is die betrokkenheid samen met de eenvoud die dit gedenkteken zo bijzonder maken. Wars van elke heroïek. Wat wordt getoond is de groei van een gelukkig gezin. En de wreedheid van de oorlog die het geluk vernietigt. Geen heldendom wordt getoond maar de vreselijke gevolgen van de oorlog.

Op zoek naar De Steen (5)

"Zondag 11 november. Zou hij nog bestaan, De Steen?"

Elk jaar werd op 11 november hulde gebracht aan de atleten van La Gantoise die voor het vaderland zijn gesneuveld. Daarvoor werd door de bestuursleden samengekomen aan de Steen. De Steen stond op het plein aan de ingang van het voetbalstadion. Recht tegenover het café bij Moeder. Een menhir met in gouden letters de namen van zij die in de twee Wereldoorlogen zijn gevallen.

Ik heb De Steen altijd iets bijzonders gevonden. Elke training moest ik er met mijn fiets langs. Rond De Steen was een klein bloemperkje aangelegd. Rechts stond het houten chalet waar Tuur, de conciërge van het stadion, huisde.

Enkele jaren geleden is de Steen verplaatst. Hij stond niet langer midden op het plein aan de